

Gill Sims

PREČO

MAMA

PIJE

Denník vyčerpanej
matky

Ljndeni

Prečo mama pije

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Gill Sims

Prečo mama pije – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Gill Sims

PREČO

MAMA

PIJE

Denník vyčerpanej
matky

Ljndeni

Originally published in the English language by HarperCollins
Publishers Ltd. under the title *Why Mummy Drinks*

Copyright © Gill Sims 2017

Translation © Denisa Ghaniová 2018

Jacket design © HarperCollins Publishers Ltd 2017

Jacket illustration © Tom Gauld / Heart Agency

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-0629-2

ISBN e-knihy 978-80-566-0693-3 (1. zverejnenie, 2018)

Pre D

OBSAH

SEPTEMBER / 9

OKTÓBER / 39

NOVEMBER / 65

DECEMBER / 105

JANUÁR / 161

FEBRUÁR / 183

MAREC / 207

APRÍL / 241

MÁJ / 261

JÚN / 287

JÚL / 323

AUGUST / 343

POĎAKOVANIE / 357

SEPTEMBER

UTOROK, 8. SEPTEMBRA

Opäť je tu prvý deň v škole. Tento rok zvládnem povinnosti matky, čo chystá deti do školy, na jednotku. Dokážem to. Tento rok bude príprava do školy vyzerat' takto:

6.00. Zobudím sa, osprchujem a oblečiem do štýlového a elegantného outfitu zo svojho praktického minimalistického šatníka, ktorý som si pripravila ešte včera večer. Namalujem sa podľa návodu z Pinterestu – nenápadne, ale sofistikovane. Nezabudnem na šik mačaciu očnú linku. Vyfénujem si vlasy, upravím ich do „jednoduchého“ drdola – znovu podľa Pinterestu – a tak dotvorím celkový „look“. Moderný, no zároveň klasický, s osobitým šmrncom. Dokonale nahodená upracem dom, aby nás na konci dňa privítalo pokojné a príjemné prostredie.

7.00. Zobudím svoje vzácne zlatička a ponúknem im široký výber zdravých domácich potravín. S radosťou súhlasím, že mi môžu pomôcť s prípravou palacínok/vaflí/praženice. Usmievam sa na nich a pohľadom plným materinskej lásky hľadím do ich žiariacich, sústredených tváričiek, keď spolu pripravujú lahodné pochúťky. Ja sa zatiaľ postarám o večeru tým, že vložím niečo chutné do remosky. Ak neviete, remoska je hrniec na pomalé varenie.

7.45. Pošlem svoje rozkošné ratolesti, aby sa umyli a obliekli, čo, samozrejme, prebehne rýchlo a jednoducho, lebo rovnošatý som im pripravila už večer.

Kým sa obliekajú, rýchlo vložím riad z raňajok do umývačky a z chladničky vyberiem dózy Bento s výživnými obedmi pre deti – sendviče sú vykrojené do tvarov zábavných postavičiek a doplnené širokým výberom zvláštne nakrájaného čerstvého ovocia.

8.00. Učesám Jane a zapletiem jej francúzske vrkoče alebo dačo podobné. Prejdem hrebeňom Petrovi po vlasoch a potom im desať minút čítam peknú rozprávku. Ďalších päť minút ešte raz narýchlo poupratujem, potom sa obujeme a oblečieme si kabáty.

8.25. Odídeme pešo do školy. Cestou si spievame pesničky, aby sme sa prebrali, a prejdeme sa okľukou cez park, aby sa prebehol aj pes. Pozorujem svojich rozkošných anjelikov, ako sa rútia po popadanom lístí a hrajú sa s naším krásnym psom. Cítim sa samolúbo pri pomyslení, ako čerstvý vzduch a pohyb pred vyučovaním povzbudí činnosť ich mladých mozgov a ako ich pripraví absorbovať informácie ako špongia vodu.

8.50. Na ihrisku s láskou vyobjímam a vybozkávam na rozlúčku svoje krásne deti, zakývam im a potom sa rázne vydám naspäť domov aj so psom. Keď sa pes usalaší v pelechu, aby v ňom počkal na svoju opatrovatelku, ktorá ho príde vypustiť na obed, nastúpim do čerstvo umytého auta a odfrčím do práce.

15.15. Vyzdvihnem svoje nádherné zlatička zo školy. Na ihrisku prehodím pár príjemných slov s ostatnými mamičkami o bezpečných a neutrálnych témach.

15.30. Dám deťom výživnú dobrotu, ktorá pravdepodobne obsahuje domácu granolu. Kým ju zjedia, prezriem ich školské tašky, starostlivo si prečítam každý lístok a zapíšem si poznámky o všetkých udalostiach/výletoch/požiadavkách. Pre každé dieťa mám farebne rozlíšené zakladače, do ktorých ukladám takéto lístky, aby som ich vedela rýchlo nájsť, keď ich budem potrebovať. Skontrolujem diár s domácimi úlohami a navrhнем vyvážený rozvrh, aby si každý večer urobili niektorú z nich.

15.45. Pošlem deti, aby sa prezliekli na povinné mimoškolské aktivity pre príslušníkov strednej vrstvy.

16.00. Vezmem deti na plávanie/hudobnú/tenis/tanečnú/džiu-džicu. Ak je na krúžku len jedno z detí, snažím sa zatiaľ zbližovať s druhým. Rozprávame sa o jeho dni/nádejach/snoch/ambíciách. Ak sú na krúžku obe deti, venujem sa pracovným e-mailom ako skutočná a schopná karieristka dvadsiateho prvého storočia.

17.00. Dozriem na to, aby si deti urobili domáce úlohy podľa starostlivo naplánovaného rozvrhu.

17.30. Podávam lahodnú, bez námahy pripravenú večeru z remosky. Samolúbo si pripomeniem, aká som úžasná matka, a ľutujem tie, ktorým chýbajú moje vycibrené organizačné schopnosti a jedinečné materské inštinkty.

18.00. Dozriem na to, aby deti cvičili na klavíri, a prejdem si s nimi tabuľky s hláskovaním a časmi.

18.45. Dovolím im stráviť polhodinu pred televízorom.

19.15. Nasleduje kúpanie.

19.45. Je čas ísť spať. Prečítam im ďalšiu kapitolu z náučnej knihy, ktorú si vybrali.

20.00. Odmením sa za produktívny deň šálkou zeleného čaju.

Tento rok sa určite nezopakuje minulý rok, keď dni často plynuli skôr takto:

5.00. Zobudí ma detský dupot po schodisku. Ponáhľam sa dolu a na pohovke nájdem zhrbené dieťa nalepené na iPade. Zavrchám na toho sopliaka, aby sa ihneď vrátil do postele. Zaleziem späť do postele a zúrim. Napokon konečne zaspím, tesne predtým, ako zazvoní budík.

6.00. Posuniem budík.

6.10. Znovu posuniem budík.

7.10. Zobudím sa zaplavená panikou. Skočím do sprchy. Oblečiem sa do toho, čo mi príde prvé pod ruku. Takmer sa psychicky zrútim, keď sa mi nedarí natiahnuť si nohavičky, lebo zadok sa mi roztiahol do plnej šírky. Potom si uvedomím, že v tej rýchlosti som si nevšimla, že sa mi do zásuvky priplietli Janine nohavičky, ktoré sa teraz snažím obliecť. S úľavou si poviem, že hoci môj zadok nie je najmenší a ani najmladší, nijakej dospeléj žene by sa nepodarilo navliecť do nohavičiek osemročného dievčaťa. Skloním hlavu a zapnem hlučný fén. Skúmvavým pohľadom si prejdem po vlasoch, ktoré mi odstávajú na všetky strany ako dikobrazovi, a zopnem si ich gumič-

kou s Hello Kitty. Snažím sa tváriť, že mám na hlave gumičku s Hello Kitty úmyselne, aby som ňou dala najavo svoju jedinečnosť a osobitosť. Neúspešne.

7.30. Zídem na prízemie a zakričím na svoje vzácne zlatíčka, aby sa láskavo odtrhli od hlúpych elektronických zariadení, zišli dole a naraňajkovali sa.

7.37. Vytrhnem hlúpe elektronické zariadenia deťom z rúk, zrevem, že im ich navždy skonfiškujem, a znovu ich požiadam, aby zišli dole a naraňajkovali sa. Deti na mňa prekvapene civejú, lebo v priebehu posledných siedmich posratých minút si vôbec nevšimli, že môj šialený výstup pripomína vílu Smrti.

7.40. Hodím deťom cereálie Coco Pops. Spustí sa hádka, kto dostane hlúpu plastovú hračku zo škatule. Odpovedám na nekonečnú záplavu debilných otázok typu: „Kto by vyhral, keby sa bila upírska veverička s lasicovitou mačkou?“ alebo: „Dá sa zjesť prasa bradavičnaté?“ Kričím: „Neviem, neviem, vygúglim to neskôr. Prestaňte sa prplvať jedle a zjedzte ho. No tak, ponáhľajte sa, je to len miska cereálií! Ako dlho potrvá, kým ju zjete? Nie, prosím, nerobte to, vylejete to! Áno, áno, úžasné, vravela som vám, že to vylejete, ak to urobíte, nie?! NECHAJTE TO TAK! Upracem to, no tak. PONÁHLAJTE SA!“

8.00. Pošlem deti, aby sa umyli a obliekli. Napriek tomu, že som im včera večer pripravila rovnošaty, nevedia ich nájsť alebo tvrdia, že tam nie sú. Vyleziem po schodoch a ukážem im, že rovnošaty majú na stoličkách rovno pred očami, tak ako každé poondiate ráno. Zároveň sa snažím zabaliť im obedu a do remosky hodím niečo, čo deti možno aj zjedia – bolonské

špagety. Nakrím psa. Sledujem, ako vdýchne žrádlo, dusí sa a potom sa vyvracia. Grcku utriem mopom.

8.20. Pokúsim sa rozmotat' gordický uzol v Janiných vlasoch. Znovu jej vysvetlím, že NEVIEM PLIEŠŤ FRANCÚZSKE VRKOČE, a namiesto nich jej urobím dva copy. Počúvam, ako sa sťažuje, že som nanič mamička, lebo všetky ostatné mamičky vedia upliesť francúzske vrkoče. Vie ich upliesť aj ocko Tilly Barkerovej. Strpím jej zdĺhavú prednášku o tom, že absencia francúzskych vrkočov jej zničila život a robí jej existenciu zbytočnou, a pritom naháňam po dome Petra a snažím sa uhladiť mu zvláštne chumáče, ktoré sa mu v noci urobili vo vlasoch. Kvičí a vyháňa sa mi, akoby som ho chcela chytiť a pichnúť špendlíkom.

8.35. Revem na deti, aby sa obuli, obliekli si kabáty a vzali školské tašky, hneď, hneď, hneď. HNEĎ! Prehltnem penu, ktorá sa mi od hnevu derie z úst pri pohľade na ich bezduché tváre a skutočnosť, že úplne popierajú existenciu topánok, kabátov a školských tašiek. Dieťa mi oznámi, že dnes musí doniesť do školy veľmi dôležitý lístok so súhlasom rodiča. Márne prehľadávam kopy papierov. Lístok nakoniec nájdem a vzápätí sa pokúsim vydolovať spoza pohovky päťlibrovku, lebo toľko mám podľa neho zaplatiť, no v peňaženke mám len dvadsaťlibrovku.

8.47. Konečne vyjdeme z domu, súrim deti do školy a ťahám za sebou psa, ktorý sa pokúša ocikať každú pouličnú lampu.

8.57. Dotlačím deti na ihrisko a chabo sa usmejem na dračicu riaditeľku, ktorá stojí pri bráne a tvári sa, že víta rodičov, no v skutočnosti ich posudzuje. Zabránim psovi, aby pri jej pan-

čuchách telovej farby zdvihol zadnú nohu. Ponáhľam sa čo najrýchlejšie domov a potichu sa ospravedlňujem chudákovi psovi, že som mu nedopriala poriadnu prechádzku.

9.07. Nechám opatrovatelke psa odkaz, či by s ním mohla byť na prechádzke o päť minút dlhšie, ak má čas, vrútim sa do auta a neprítomne premýšľam, čo je to za smrad. Cestou do práce sa snažím namalovať, a pritom sa presviedčam, že nanášať si počas jazdy lesk na pery nie je nebezpečné ani protizákonné. Pokúšam sa vytesniť si z mysle, aký výbuch som za sebou zanechala doma.

15.15. Vyzdvihnem deti. Rozpačito sa porozprávam s ostatnými rodičmi, pričom sa snažím vyhnúť Spolku čertovsky dokonalých mamičiek, ktorý vedie Najdokonalejšia z nich, Dokonalá mamička Dokonalej Lucy Atkinsonovej. Snažím sa nespôsobiť ďalšie *faux pas*, napríklad sa zdržím poznámky, že istý obľúbený detský televízny moderátor na mňa pôsobí ako sexuálny deviant.

15.30. Nakrím deti zemiakovými lupienkami a popritom sa snažím popasovať s neporiadkom.

15.45. Pošlem deti, aby sa prezliekli na povinné mimoškolské aktivity pre príslušníkov strednej vrstvy. Pohádam sa s nimi, prečo na ne musia chodiť a prečo nie je plávanie/hudobná/tenis/tanečná/džiu-džicu len hlúpa strata času. Znovu mi povedia, že som zlá mama, ktorá im kazí život. Prisahám, že ak ešte raz začujem: „Ale to nie je fér!“, neručím za svoje činy. Odmietnem Petrovu ponuku, aby som vyšla na poschodie a očuchala jeho prd. Vybehnem po schodoch a nájdem oblečenie, o ktorom znovu tvrdili, že zmizlo. Chcem ísť na záchod, no nájdem

v ňom obrovské hovno. Nahnevane vykrikujem o fantómovom Sráčovi, zatiaľ čo deti behajú po dome len v spodnej bielizni. Asi desať minút revem: „O PÄŤ MINÚT odchádzame!“ Znovu mi zopakujú, že to nie je fér. Odsekнем im, že život nie je fér. Premýšľam, kedy si konečne nalejem víno.

16.05. Vezmem deti na zbytočné a absurdné krúžky pre strednú vrstvu, na ktoré ani nechcú chodiť, v márnej snahe, aby som z nich vychovala všestranných členov spoločnosti. Ak je na krúžku len jedno z detí, druhému dovoľím, aby sa hralo na elektronickom zariadení, hoci ráno som sa vyhrážala, že ich navždy skonfiškujem. Ja zatiaľ na mobile sledujem ľudí na Facebooku. Ak sú na krúžku obe deti, otvorím si pracovné e-mail, neprítomne na ne zízam a potom sledujem ľudí na Facebooku.

17.00. Podvoľím sa kriku detí a dovoľím im hrať sa dlhšie na elektronických zariadeniach.

17.30. Uvedomím si, že ráno som nezapla tú poondiatu remosku. Deťom dám na večeru cestoviny so syrom. V chabom pokuse dostať do nich nejaké vitamíny ich prinútim zjesť kúsok ovocia. Keď namietajú, vygúglim, čo je skorbut, a ukážem im obrázky. Tvrdia, že im je jedno, ak ho dostanú.

18.00. Spýtam sa ich, či majú nejaké domáce úlohy. Zaryto popierajú. Súhlasím, že môžu byť ešte päť minút na elektronických zariadeniach. Otvorím si víno. Pokúsím sa upratať výbuch, ktorý zostal z kedysi vkusne zariadeného, elegantného domova.

18.30. Prikážem deťom, aby vypli elektronické zariadenia

a išli cvičiť na klavíri/pozreli si tabuľky s hláskovaním/časmi. Ja zatiaľ povysávam a nahádzem do práčky nekonečné množstvo bielizne.

18.45. Uvedomím si, že deti sú podozrivo ticho a nepočujem hru na klavíri ani nič iné. Zistím, že deti len vymenili jedno elektronické zariadenie za druhé a tvrdia, že som im prikázala odložiť iPody, no iné zariadenia som nespomenula.

19.00. Oznámim deťom, že je čas na kúpanie. Vyhlásia, že majú veľmi dôležitú domácu úlohu, ktorú musia zajtra odovzdať. Popod nos si zašomrem všetky nadávky, čo poznám. Pomôžem im s domácou úlohou a odolám nutkaniu opýtať sa ich, či sú naozaj také hlúpe, že zabudli, aké číslo nasleduje po trojke, a myslia si, že S-O-B sa píše „los“.

20.30. Deti sú konečne okúpané a uložené. Hodím sa na pohovku a glgnem si z toho istého pohára vína, ktorý som si nalia-la o 18.00, no až teraz som sa k nemu dostala. Niekoľkokrát zamrmlam: „DPČ s mojím životom!“ a klesám na duchu.

Áno, tento rok bude určite lepší, budem mať všetko zorganizované oveľa dôkladnejšie. Žiaľ, ešte sa mi nepodarilo kúpiť dózy Bento, nemám ani praktický minimalistický šatník, musím prísť na chuť zelenému čaju, lebo je horký, a ešte som sa nena-učila namaľovať si mačaciu očnú linku ani zaplietť francúzske vrkoče, ale som presvedčená, že sú to len maličkosti v mojom veľkolepom majstrovskom pláne.

PIATOK, 11. SEPTEMBRA

DPČ! Dnes mám tridsaťdeväť. Nechcem mať tridsaťdeväť. Ako sa to stalo? Kedy sa to stalo? Nemala som mať viac ako tridsaťosem – a aj ako tridsaťosemročná som si pripadala prastará – no teraz pozerám do hlavne štyridsiatke a budúcnosti, v ktorej budem pravdepodobne nosiť zvláštne vzorované sukne z katalógov a možno aj „výraznú šatku“, ak si trúfnem.

Budúcnosti, v ktorej sa môj scvrknutý spoločenský život bude točiť okolo ľudí, čo sa ma budú pýtať, či chcem prísť na jogu pre pokročilých alebo do slušného čitateľského klubu, kde čítajú len vážne a povznášajúce knihy, každý má okolo roláka uviazanú „výraznú šatku“ a všetci sú pripití už po jednom pohári rulandského sivého. Budú mi vraviť: „Ach bože, ty si si dala ďalší pohár? Ty máš teda odvalu!“ A ja budem bojovať s nutkaním odvetiť, že vôbec nemám odvalu. Odvážna osoba by vydržala ich hlúpe táraniny bez anestézie. A na to, aby som ich zniesla, v skutočnosti nepotrebujem ďalší pohár tohto lacného vína, ale celú fľašu vodky a možno aj trochu kokaínu. A, ach, prečo ste, preboha, VŠETCI TAKÍ NUDNÍ?

Keby som to nebola zakričala na ostatné mamičky, možno by jednotvárnosť posedení čitateľského klubu narušilo príležitostné pozvanie na večierok spojený s predajom šperkov. Tam aspoň tečie alkohol potokmi, aby vás navnadil kupovať, kupovať, kupovať. No potom sa na druhý deň zobudíte so sklúčeným pocitom, že ste minuli 150 libier, ktoré ani nemáte, na kopu nekvalitne vyrobených taľafatiek, čo ani nepotrebujete.

Vždy som sa domnievala, že keď nastane tá nepravdepodobná udalosť a ja dovŕším štyridsať rokov, bude zo mňa elegantná, sofistikovaná, svetaznalá žena, ktorá vie plynule po